

Kadınlığını Arayan Kadın 2

— Serdar Adem · 30 Haziran 2018

2. Bir Aksilik Vardı Ama...

Metinle göz göze gelmek bütün hayatını değiştirmişti. Bütün gün bir durgunluk çökmüştü üzerine. Korkuyor muydu, pişman mıydı ya da hoşuna mı gitmişti. Özellikle son söz üzerine irkildi. 'Allah yazdıysa bozsun!' diye mırıldandı. Sonra kendi salaklığına güldü bir süre. Birkaç gündür hep böyleydi işte. Kendi kendine gülüyor, söyleniyor sonra hiçbir şey olmamış gibi işine dalıyordu.

Ne kadar gizlemeye çalışsa da beceremedi. Arkadaşlarının dikkatini çekmeyi başardı sonunda. Bütün ümidi en kısa zamanda bu halden kurtulmaktı. Bu şekilde devam edemezdi. Bunun söylendiği kadar kolay olmadığını, olmayacağını çok iyi bildiği halde başaracaktı bu badireden çıkmayı. Başka yolu yoktu. Hem Esra neyi bu kadar ciddiye almış, uzun uzadıya kafa yormuştu ki bugüne kadar...

Bütün gün hep aynı şeyle meşgul olmuştu zihni. O kadar ki kendisi bile fark etmişti, üzerine çöken durgunluğu. Bir bakış bu kadar etki edebilir miydi insana? Nazar dedikleri bakışlardan kaynaklanan bir şey değil miydi zaten? Demek o kadar etkiliymiş. Yoksa o birkaç saniyelik duraklama esnasında başka bir şey mi yapmıştı Metin? Mesela dudaklarına asılmış olabilir miydi? Yok canım dedi kendi kendine. O kadar da değil. Bu kadarına cesaret edemezdi. Etse bile Çapanoğullarından Esra izin verir miydi buna? Oracıkta dürerdi defterini adamin...

Madem dürerdi de üzerine çöken bu hal neyin nesiydi o zaman? Eğer Metin'e karşı içinde en ufak bir kıpırdanma olmasaydı, bu kadar zihnini meşgul eder miydi o birkaç saniye? Metin'in duygusal ilişki yaşadığı hemşire Nihal, Zeki'nin servisinde çalıştığı dönemde tanıştığı kocasının iş arkadaşlarındandı. Yaşadıklarının ne büyük bir badire olduğunu bizzat kendisinden işitmişti. Aynı şeyi yaşamayı doğrusu gözü hiç kesmiyordu. Ne Nihal kadar aşık olabilirdi, ne de onun kadar özgür. Evlilik öncesinde aşk sandığı bir hastalık yüzünden ağzı yanmıştı bir kere... Ayrıca Nihal'in kendisine göre en büyük avantajı bekar olmasıydı.

Böyle bir maceraya atılmak için yeterince güçlü hissetmiyordu kendini. Bir kere aşık değildi. Yani en azından buna emindi. Olmaması gerekirdi yani... İçindeki tarif edemediği kıpırdanmalar olsa olsa yıllardan beri evlilik hayatında yaşayamadığı güzelliklere olan aşermeydi. Unuttuğu, kaybettiği, yaşamadığı kadınlığının isyan çığlıkları olabilirdi en fazla. Hepsi o kadar... Evliliklerin büyük bir çoğunluğu aşkı öldürmekteydi evet ama Esra'nın evliliği sadece aşkı öldürmekle kalmamış kadınlık ateşini de küllendirmişti. İşte o gün arabada Metin, şehvetli nefesiyle o ateşin üzerindeki külü savurmuştu galiba. İçinde kaynaşan tarif edemediği duygular bu ateşin kıvılcımları olmalıydı. Evet belki günlerce aç bırakılmış vahşi bir aslan gibi ateş saçıyordu gözleri ama her şeye rağmen zorlamaya, pusuya düşürmeye müsait yavaşak bir kişiliği yoktu Metin'in. Onu diğerlerinden ayıran taraf buydu işte. Ve bu özelliği sadece Nihal'i değil, onun kadar olmasa da Esra'yı etkiliyordu. Evli bir kadına yakışmayacak bu muhakeme yüzünün kızarmasına sebep olmuştu. 'Ulan gavurun kızı' diye çıkıştı kendi kendine. 'Ne kadar çabuk keşfettin herifi? Hepsi birkaç saniyeydi...' Bazen bir insanı tanımak için birkaç

saniye yeterken, bazen koca bir ömür yetmiyordu. Şaka bir yana sabahtan beri Metin'de keşfettiği güzelliklerin çeyreğini kocasında görememişti. Çevresindeki her hangi bir erkekte bile...

Bulaşıkları makinaya dizip mutfak tezgahını düzenledikten sonra ellerini yıkadı. Beline bağlı mutfak önlüğünü çıkarıp kapının arkasına astı. Bir yandan kendisi de çalıştığı için ev işlerini Zeki'yle ortak yapmaları gerektiğini düşünüp, ilgisizliğinden dolayı kocasına verip veriştirirken diğer yandan evlenmeden önce yapabileceği fedakarlıklar hakkında kendi yüzüne söylediği yapmacık sözleri hatırlayınca utancından mı kızgınlığından mı anlayamadan kızarıp bozarıyordu.

Çayı demledikten sonra ocağın altını kısıp pencerenin kenarındaki masaya oturdu. Sahi neydi o günler ya, diye iç geçirdi. Evleneli on dört, on beş geçmişti sadece. Aralarındaki ilişkinin memuriyete dönmesine fazlasıyla yetmişti ama bu on beş yıl. İşin en garip tarafı severek evlenmişlerdi. Hatta ailelerinin karşı çıkmasına karşın delicesine bir aşkla tutulmuşlardı birbirlerine. Esra aslında bu aşkın Zeki'den çok onun maddi gücü ve kariyerine yönelik olduğunu artık daha iyi idrak edebiliyordu. Birçok genç kız gibi aptalca bir hata yaptığını şimdi acı acı anlıyordu. Ne çare gemileri yakmıştı. Yaşadığı çevrenin ezik kişilikli erkek yarasına göre bir kadının zorba ve kaba kocasından ayrılması diye bir olasılığın değil söylenmesi aklın ucundan geçirilmesi bile en büyük günah olarak kabul ediliyordu. Ve bu günahın cezası diğerleri gibi öbür dünyada değil bu dünyada ve namus, şeref gibi kendinde olmayan özellikleri bahane ederek bizzat koca tarafından veriliyordu.

Sonra... 'Sonrasını ne yapacaksın kızım?' dedi. 'Her şey meydanda değil mi?'

Bu sefer dudaklarından dökülmüştü hayalinden taşan kelimeler. Kulaklarının işiteceği şekilde... Sonra tekrar aşermişliklerin harami gibi kol gezdiği hüznün çölüne çekilmişti.

Her şey meydandaydı evet. Hem de ayan beyan ortada... Zeki kendi çapında haklı olabilirdi ama bu aralarındaki sorunların çözümüne yetmiyordu. O zaman gençti toydu. Mesleğinin başındaydı. Belki bilinçaltında sakladığı dünya hırsının kendisi de farkında değildi. Zamanla meslekte çevre edindikçe ve hatırı sayılır paralar kazandıkça sadece kocalığını değil, babalığını hatta insanlığını unutmaya başladı. Karşısında el pençe divan duran, bakışlarında aşk gülleri açan adam gitmiş, yerine eline geçen üç beş kuruşun etkisiyle belki doğuştan getirdiği kibrin ve yaşam deneyimlerinin iç dünyasında meydana getirdiği nefretin etkisi altına girmiş bir vahşi gelmişti. Zeki'yi tanıyamıyordu artık. O, evlendiği Zeki değildi.

Bazen o kadar kaba ve vahşi davranıyordu ki boğazına sarılıp boğacağı duygusuna kapılıyordu. Yaşadığı lükse ve mesleki kariyerine bakarak yani... Bu, anlatılmaz yaşanırdı. O yaşta hiçbir genç kıza anlatılamamıştır ki, Esra anlayabilsindi. Dışarıdan bakan sahip oldukları gösterişe aldanarak onu kıskanıyordu. Ama yakından tanıyanın ilk söylediği punduna getirip herifi bir uçurumdan ya da evin terasından aşağı atması oluyordu. Yorumlar arasındaki uçurum kesinlikle abartı değildi. Aynen ne duymuşsa oydu. Bu kadar manyak birisiydi yani...

Derin bir nefes aldıktan sonra üzerindeki karabasandan kurtuldu. Yavaş yavaş kendine geliyordu. Ayağa kalkar kalkmaz derin dondurucudan çıkardığı ekmeği mikro dalgaya koyup tekrar yerine oturdu. Evet sonrasında zaten biliyordu, asıl önemli olan öncesiydi. Kafasını meşgul eden asıl önemli konu bu hale nasıl düştükleriydi.

Bir zamanlar yani çıktıkları günlerde el ele gezerken bile kendinden geçirdi. Sadece bu bile sıtmaya

tutulmuş gibi titremesine yeterdi. Zeki'nin durumu ondan farklı mıydı sanki? O da ateşli hastalar gibi gerinir dururdu başını omzuna yasladığında. Hele park köşelerinde puslu havalarda öpüşürken bütün bedenini şehvetli bir esinti dolaşır, kuytu köşe bırakmadan her yerini keşfederdi. O anlarda iliklerinden geldiği hissi uyandıran şehvet kasılmalarıyla kendinden geçerdi. Ayaktaysa dizlerinin dermanı kesilir, mutlaka oturacak bir yer arardı. Zeki kendi haline bakmadan 'İslandın mı deli kız?' diye dalga geçerdi. Yaşadıklarının dile dökülmesi karşısında kulaklarına kadar kızaran Esra, ne yapacağını şaşırır, kaplumbağa gibi içine çekilirdi.

Zeki o zaman gözüne o kadar çekici, o kadar seksi geliyordu ki, onda en küçük bir kusur dahi olabileceğine inanmak istemiyordu. Sanki yemez, içmez, uyumaz haşa huzurdan düşmez kalkmaz bir varlıktı. Varlık ötesi bir şeydi. O çağlarda Esra, komik gelecek belki ama Zeki adını verdiği ve ölesiye bağlandığı bu varlığın kulağının burnunun akabileceğini bile kabullenemez bir haldeydi. Aynen öyle, ne yazık ki... Değil ki başka şeyleri kabullenebilirdi.

Aşk dedikleri hipnotizma bu olmalıydı. Çocukluk, gençlik aşkı değildi aslında. Akli başındaydı aşık olduğunda. Tanıştıklarında bile yirmi dört yaşındaydı Esra. İki yıl da öyle geçmiştir. Bu yaşta da insan hayal peşinde koşar mıydı? Koşmazsa bu olanlar neydi o zaman? Eğer bu bir aldanmaysa, nasıl aldanmıştı bu kadar kolay? Hataysa, nasıl yapmıştı bu hatayı o yaşta? Bu soruların cevabını hiç bulamayacağına dair ümitsizliği gittikçe kalın bir sis gibi kaplıyordu hayatını.

Aşka da güvenilmeyecekse neye güvenilecekti şu yalan dünyada? Aşktan daha saf, daha katıksız bir duygu var mıydı? Varsa kitaplar yazmıştı da, Esra mı gaflet içindeydi? Aşka ömür biçenleri duymuştu da inanmamıştı. Bu ne gafletti, bu ne ahmaklıktı... İşte şimdi yaptığı bu hatanın cezasını çekiyordu. Çıkmaya başladıklarında Ankara'da işe yeni başlamıştı. Kendine yetiyordu. Kimseye muhtaç değildi. Geliri oldukça iyi sayılırdı. Kimsenin ağzının kokusunu çekmek istemediği için yalnız kalıyordu. Tabi bu durum Zeki ile kendi evinde rahatlıkla buluşabilmesine imkan veriyordu. Aynı imkan Zeki için de geçerliydi. Tek sorun aralarındaki uzun mesafeydi. Eryaman'dan Keçiören'e gelmek Ankara trafiğinde sanıldığı kadar kolay olmuyordu.

'Senin için değil Eryaman'a, Mars'a bile gelirim.' diyen beyaz atlı prensine ne olmuştu şimdi?

Gözlerinden kaynayan kızgın damlalar, lav akıntısı gibi değdiği yerleri yakıp kavuruyordu.

O günler sevişebilmek için akla hayale gelmedik fırsatlar yaratıyorlardı. Günde üç dört hatta beş kere seviştikleri oluyordu. Üstelik hepsi de en ufak bir abartı olmadan açıkça itiraf edebiliyordu; hepsi de ilk defa oluyormuş kadar içten, isteyerek ve iştahla oluyordu. Evet yoruluyorlardı, ayakta duracak halleri kalmıyordu. Ama birbirlerinden bir an bile ayrı kalamıyorlardı. Yorgunluktan gözlerini bile açamaz hale geldiklerinde birbirlerine sarılıp öpüşme pozisyonunda uyumaya çalışıyorlardı. Bıkmak kelimesi hayallerinin ucundan bile geçmiyordu. Bir gün bıkaçıklarını rüyalarında görseler inanmazlardı. İki resim arasındaki yedi farkı bulmak gibi bir şeydi bu. O günlerden bugünlere bir şeyler değişmiş olmalıydı. Ve o bir şey ya da şeyler her neyse, Zerdüşt'ün sönmez ateşine benzeyen aşklarını söndürecek derecede önemli olmalıydı. Ama neydi bu o kadar önemli şey? Evliliği, hatta aşkı bu derece yıpratın şey... Esra boşa koysa dolmuyor, doluya koysa almıyordu. Bir türlü akla mantığa uygun bir sebep bulamıyordu. Para ve şöhret bu kadar değiştirebilir miydi insanı?

Bulduğunu sandıkları genelde ayrıntıdan öteye geçmiyordu. Yani en azından kendi açısından öyle

olduğunu sanıyordu. Kendi açısı da yeterdi bulsa asıl sebebi. Çünkü Esra'yı Zeki'den soğutan her neyse, Zeki'yi Esra'dan uzaklaştıran da aşağı yukarı aynı şey olmalıydı. Mesele yine iki resim arasındaki o can alıcı farkı görmeye düğümlenmişti. Acaba Esra ya da Zeki hayatlarını altüst eden bu farkı iş işten geçmeden bulabilecekler miydi? Diyelim ki buldular, zamanı tekrar eski haline getirmeleri mümkün olacak mıydı? Aralarında yaşanan bunca olumsuzluklara karşın... Ve o olumsuzlukların izlerini silebilecekler miydi yorgun hafızalarından?

Aşk kristal bir saraya benzer diyenler haklı olabilir miydi? Kırılan cam nasıl tekrar eritilip potadan geçirilmeden aynı şekli alamıyorsa; aralarındaki ilişkinin de tekrar eski hale dönebilmesi için böyle bir süreçten geçmek mi gerekti? Öyleyse bu süreç nasıl bir şeydi ve buna her ikisi de aynı anda aynı niyetle geçmeye cesaret edebilecekler miydi?

Esra'nın ümitsizliği düşündükçe, daha doğrusu ilişkilerine bir çıkar yol aradıkça daha da çetrefilleşiyordu. Bataklığa düşen birinin çaresizlik içinde çırpındıkça kurtulmak yerine daha fazla batmasına benzer bir ruh hali yaşıyordu.

Bir ara gümüş şekerlikteki çikolatalar takıldı gözüne. Gayri ihtiyari bir tane aldı. Şimdi kahve ne güzel olurdu bunun yanında diye düşündü. Ama henüz kahvaltı yapmamışlardı. Saat dokuzu biraz geçiyor olmalıydı. İçeriden gelen horultu sesleri yavaşlamış, Zeki'nin uyanma vakti yaklaşmıştı. Kabuğunu soyduktan sonra ağzına götürüp ortadan ikiye böldü. Yavaş yavaş yemeye başladı. Fakat bir ara burnuna gelen hafif bir koku keyfini kaçırdı. Elini burnuna yaklaştırdı. Soğan kokuyordu parmakları. Akşamki yemeğin kokusunun bu vakte kadar parmaklarında kalmış olmasına şaşırı. Halbuki eskiden ne kadar dikkat ederdi kokusuna... Zeki kendisinden tiksinsen diye yemekleri soğansız yapardı. Demek ki artık kendisi de kocasına karşı kadınlık görevlerini yerine getirmiyordu. Esra da değişmişti. Köylü kadınlar gibi giyiniyor, yalandan bir makyajla idare ediyor, rengine kokusuna dikkat etmiyordu. Bu haliyle değil Zeki, kadına hasret bir erkek bile kaç ay dayanırdı kendisi gibi bir kadına?

Eyvah diye inledi. Dün gece Zeki'nin neden bir çuvalla sevişir gibi uzaktan seviştiğini şimdi anlıyordu. Hem parfüm sürmemişti hem de elleriyle kendi göğüslerini bir süre kaşımıştı Son zamanlar böyleydi çünkü. Zeki eskisi kadar tahrik etmiyordu. Dolayısıyla artık memuriyete dönen kadınlık görevini eksiksiz yerine getirebilmek gibi bir telaşı olmuyordu. Yıllar önce böyle bir şeyi bir başkasından duysa manyak derdi herhalde hiç düşünmeden. Demek insanlar birbirlerine bunun gibi ne iftiralar atıyorlardı gerçeği bilip anlamadan. İyi de böyle bir gerçek kim tarafından açıkça dile getirilebilirdi ki?

Son zamanlarda birlikteliklerinin arası haftaya bile çıkmıyordu. Neredeyse on günde bir dese yanlış söylememiş olurdu. En sonuncusu dün gece olmuştu. Zeki'nin biraz eve erken gelmiş olması, kendisinin de henüz üzerini değiştirmemiş olması sayesinde.

Evet ya, mesele şimdi biraz daha aydınlanmaya başlamıştı Esra'nın zihninde. Zeki özellikle hatta ne özellikleri hemen her zaman işten geldikten sonra ya da mesela dışarıda bir işleri olduğu zamana denk getiriyordu sevişmelerini. Nedenini sormaya gerek görmedi Esra. Belli ki kaçamağa getiriyordu. Çünkü iki Esra arasında dağlar kadar fark vardı.

Birinde şu anki gibiydi, belki daha da fena... Her tarafı kızarmış yağ, salça ya da deterjan kokan, sutyensiz vücuduna rengi solmuş bir triko ya da ince kazak geçirmiş sarkmış memeleri ve göbeği kendini belli etmekten çekinmeyen, cilt bakım kremleri sürülmediği için yer yer ay yüzeyine benzeyen çilli ve

çopurlu bir yüz... Bunları düşünürken antredeki aynanın önünde buldu kendisini. Aman Allahım diye haykırdı. Zeki bu haykırmayı duyacak durumda değildi. Hızı ve kuvveti azalsa da hala horlama sesleri geliyordu içeriden. Hatta ne yazık ki seyrek olarak başka sesler de. Daha kötüsü bazen kendisinden de geldiğini ama bunu Zeki'nin duyup duymadığını anlayamamanın sıkıntısını yaşadığı anları hatırladı. İşte bu ve bunun gibi sebepler olmalıydı aşkı aşındıran ve eriten sebepler. Eşlerin arasında zamana dayanamayan ve eskimeye başlayan saygı perdesi yüzünden... Üstelik zamanla bu hataların sebebi de bilinmez olur. Yani bu tür şeyler yaşandığı için mi aşk zayıflar, yoksa zayıflayan aşkı tamamen yok etmek için mi bu tür nahoş davranışlar sistematik olarak yapılmaya başlanır. Yellenmek, sümkürmek gibi... 'İşte evlilik dedikleri gayya kuyusu bu amq!' diye erkek ağzıyla nefretle küfretti. Ama bu küfür kimseyeydi. Ya da herkese... Belli bir adresi yoktu. Olamazdı zaten. Bu makus kaderde çünkü herkesin suçu vardı. Kimse kendisini süttten çıkmış ak kaşık sanarak, kenara çekilemezdi.

Hayat o kadar boş geliyordu ki Esra'ya. Hem şimdi değil, kendini bildi bileli bu böyleydi. Hayat hem anlamsız, hem gereksiz bir süreçti. İster zengin ol, ister fakara fark etmez, hayat denen kasırga zamanla bütün dalları kırar, bütün meyveleri dökerdi. Bu, kaçınılmaz bir sondu ve bu badireden kendini kurtaran olmamıştı.

İnançlarını eriten, hatta Tanrı ile arasını açan en önemli mesele buydu. İnanıldığı dönemlerden kalan bilgi kırıntılarına göre eğer Tanrı bu evreni sırf kendi keyfi için yarattıysa, yolundan gitmesine gerek yoktu o zaman. Tanrı'nın keyfi için bile olsa imtihan dünyası dedikleri yaşam piyesinde rol almak istemiyordu Esra. Tanrı tarafından kobay olarak kullanılmak hoşuna gitmiyordu.

Üstelik eğer Tanrı geleceği biliyorsa, bütün yaratıklarını öyle ya da böyle mutlaka bir ya da daha fazla sorun ile mutsuz ve huzursuz olacağını da bilmesi gerekir. Tanrı'nın bilerek bu eziyete göz yummasını kabullenemiyordu. Bir canlıya eziyet etmek yasalara göre suç olduğuna göre bir canlının yaşamını bir diğerinin ölümüne bağlayan, bununla yetinmeyerek genetik vahşeti kendine benzettiği insan denen mahlukta birleştirerek tüm dünyanın başına ayrıca musallat eden Tanrı'ya olan inanç ve güveni sürekli zayıflıyordu.

Bazen doğa gezilerinde oldukça yakın zamanlardan kalma bazı tarihi eserlere hayret ederdi. Aslında Esra'yı Metin'e yaklaştıran sebeplerden biri de buydu. Arada öyle ince ayrıntılara vurgu yapıyordu ki. Önce anlamasa rüzgara kapılarak bilinmez uzaklarda toprağa kavuşan bir tohumun, bilinmez gelecekte aniden yeşermesi gibi, en olmadık zamanda birden bütün benliğine hakim oluyordu. Nadir de olsa aralarında geçen bazı konuşmalardan parçalar geçit resmi yapmaya başladı zihninde.

Buralarda derdi, yani ayaklarının altında bilinçsizce çığneden yerlerde bir zamanlar ölümüne inanılan doğru ve yanlışlar için kim bilir ne mücadeleler, ne savaşlar verilmişti. Görünen o ki, bugün hiçbirinin önemi kalmamış... Zamanında Cennet hayaliyle akıl almaz törenlerle gömülenlerin kemikleri şimdi yürüdüğü toprakla karışmış, varlıkları hakkında en ufak bir iz bile kalmamış.

Ne yazık ki yaşayanlar böyle bir şeyin farkında olmadıkları için, akılla mantıkla çelişen bir yığın doğru ve yanlış ikilemine bağladıkları hurafelerle kısacık ömürlerini işkenceye çevirmişler. Dahası kendisini tek taraflı olarak hakkını arayamayan bir evrenin en akıllısı ilan eden ve bu sözde bu gerçeği kendi yarattıkları Tanrılara imzalatıp mühürleten insan denen ahmak, bu durumu ölüm korkusunun yarattığı gelecek dünya hayalinin zorunlu bir parçası olarak görerek mutlu bile olmaktaydı.

Evet doğru söylüyordu Metin ahmaktı tüm insanlar. Tabi kendisi de... Yine Metin'den duyduğu bir gerçek şu anda karşısında duruyordu. Harabeler karşısında söylediği o meşhur muhakeme... Yaşanmayan ve ilgi gösterilmeyen yerler kırk elli yıl gibi kısa bir süre içinde dünya tarafından toz toprak ile doldurulup etrafına eşitleniyordu. Böylece bir süre terk edilen yerleşim yerleri kısa süre içinde dünyanın içine çekilerek yok ediliyordu.

Şimdi aynanın karşısında gördüğü terkedilmiş bir güzellikten kalanlar değil de neydi? Bir zamanlar bu bedende Esra adında dünya güzeli biri yaşamıştı. Ve yalnız değildi bu yaşamda. Zeki de vardı bu senaryonun içinde. Dünya güzeli bu bedeninin bir sakini vardı. Zeki... Acemi şoförün araba kullanması gibi, yıllarca harap etmişti Esra'nın bütün güzelliklerini. Bu acı hatıra bile Esra'nın yanaklarında ürkek tebessüm dalgalarının yayılmasına sebep olmuştu. Bir zamanlar Zeki'nin önünde diz çökerek ayaklarını öptüğü bir güzellik kraliçesi hatta Tanrıçası yaşıyordu bu bedende. Kesinlikle abartmıyordu ayaklarına kapanıp dudaklarına kadar bütün coğrafyasının tadını diliyle sonuna kadar çıkarıyordu Zeki. Ama sonra nikah memurunun karşısında müebbede mahkum olduktan sonra her şey tersine dönmeye başlamıştı. Bir zamanlar kuş tüyü şefkatiyle okşayan zaman, birden gerçek yüzünü göstermiş ve zımpara gibi aşındırmaya başlamıştı. İşte karşısında gördüğü enkaz bu sürecin sonucuydu.

Acaba tekrar eski Esra'yı hayata döndürmek mümkün olabilecek miydi? Öyle olsa bile bu, komodo ejderinden farksız Zeki için olmayacaktı. Yani hiç olmayacaktı. Çünkü evli bir kadındı. Evlilik demek bir kadın için çoğu zaman bahçedeki bir çiçeği saksıya gömüp güneş görmeyen bir odaya hapsedmek demektir.

Zeki'nin iş dönüşü ya da bir davetten sonra eve döndüklerinde dirilmesinin sebebini şimdi daha iyi anlıyordu. Kısmen kendisi için de aynı çıkarsamayı yapması mümkündü. Ama onun kadar değildi. Esra kadının geç kızışan bir tür olmasından kaynaklandığını sanıyordu bu durumu. Toplumun dolduruşu sonucu olduğunun farkına varamıyordu.

İş yerinde birçok erkek meslektaşının nasıl kendisine yiyecek gibi baktığının hatta yolda yürürken erkeklerin peşinden kendisini nasıl süzdüklerini, o haliyle yataklarına misafir olsa Zeki'yle flört zamanlarında yaşadığı ve gittikçe sönen o zevk patlamalarını yaşayacağını adı gibi emindi. Ama hangisinin yatağına misafir olsa çok geçmeden aynı aşınmaya maruz kalarak bir zamanlar cennet bahçelerini aratmayan yatağının çöle döneceğini biliyordu.

Zeki'ye haksızlık ediyordu. Şu aynada gördüğü kadına mahkum olan erkeğin eşcinsel olmasına bile şaşmamak gerekirdi. Sapıkların özellikle evli erkekler arasından çıkmasını hangi kadın irdelemiştir? Hangi kadında akıl var ki irdelesin? Gerçekten de Esra istemeyerek yaptığı muhakemenin bu noktasında kendinden ve hemcinslerinden iğrenmeye başladığını hissediyordu. Meseleye bu açıdan bakınca erkeklere hak veriyordu. Evet ne yazık ki hak veriyordu.

Yemek yerken, elbise seçerken, araba ve ev alırken en albenili ve en güzelini seçen insana kadının neden en güzeli verilmezdi? Evleninceye kadar güzelliklerinden taviz vermeyen kadın neden evlendiği günden sonra çirkinleşmek için özellikle bir gayretin içine düşerdi? Madem kadın bedeni Tanrı tarafından lanetlenmişti ve kadın bu yüzünden kendini çarşafa ve peçeye kapatıyor, kendini güzelleştirecek bütün uygulamalardan şeytan işi olduğu gerekçesiyle uzaklaşıyordu; o zaman evlenmenin ne anlamı vardı? Erkeği sosyal hayatta hadım etmekten başka neydi evlilik dedikleri? Hayatında ilk ve son defa gerdekte

kadın bedeniyle tanışan ve cinselliğin Nirvana'sına çıkan erkek daha sonra neden zevk dağının pişmanlık uçurumlarından acımasızca yuvarlanmak zorunda kalıyordu?

Belki erkek, erkekliğini kurtarmak ya da eşcinsellik anaförüne kapılmamak için yasaklar arasında taciz ve tecavüzlere yöneliyordu? Bir erkek alacağı ağır cezayı bilerek cinsel suçlara yöneliyorsa, bunu en büyük suçlusu kadınlığından nefret ederek erkeğini insanlıktan çıkararak kendi öz karısından başkası olamazdı. Aynı kadın cinsellikten mahrum bıraktığı kocasının gözünün kararması sonucu saldırdığı hemcinslerine de zarar vererek telafisi mümkün olmayan bir günaha imza attığının farkında bile değildi...

Onu erkekliğinden soğutmaya hakkı yoktu. İnsanı hayattan soğutan gelenekler ve çevre baskısı yüzünden başka bir kadınla erkekliğini rektifiye etmesine de izin yoktu. Buna bütün hatalarına karşın kendisi bile diğer kısa akıllı hemcinslerinin yaptığı gibi izin vermezdi. Adı gibi biliyordu. Hem bu toplumun bir üyesi olduğu için vermezdi, hem de yitirdiği kadınlığın yarattığı haset yüzünden.

Zeki de ona haksızlık ediyordu. Kaç kere söylediği o iğrenç kırmızı çizgili Mustafa Dayı pijamasını giymekte ısrar etmesi yetmez mi? Ya üzerine geçirdiği pamuklu eşofman üstüne ne demeli? Oldum olası nefret ederdi bu iki giysi türünden. Madem birlikte yaşıyorlardı o zaman karşılıklı olarak giyim zevklerine uyma noktasında gayret sarf etmeliydiler.

Son zamanlarda arkadaşlarıyla gece eğlencelerine takılması ayrı bir dertti. Eskiden ne güzel birlikte hareket eder ve bundan akıl almaz derecede keyif duyarlardı. Yemeğe giderler, sinema keyfi yaparlardı. Nişanlılık dönemlerinde buz pateni ve ata binmeyi bile denemişlerdi. Bir iki kere dağ yürüyüşü bile yapmışlardı. Ama ne olduysa evlendikten sonra birlikte yapma yönünde istekleri kalmamıştı. Doğrusu bunun tek suçlusu Zeki olamazdı.

Eskiden onunla bir yere gitmek, birtakım aktivitelere katılmak akıl almaz derecede keyif verirken, evlendikten sonra zamanla aynı etkiyi yakalayamaz olmuşlardı. El ele tutuşur mesela paten yapmaya çalışırken kasten yuvarlanırlardı. Sadece buz üzerinde kucaklaşabilmek için. Esra her zamanki gibi naz yaparken Zeki bir yolunu bulup dudaklarına kelebek narinliğiyle bir öpücük kondururdu. Sonra ikisinde adrenalın tavan yapınca, eve gitmeyi bekleyemeden pistin bir köşesinde, bir kuytuda dakikalarca öpüşürlerdi Şimdi komodo ejderinin salyasını andıran Zeki'nin tükürüğü o zaman hayat iksiri kadar lezzetli ve gerekli geliyordu. Hele öpüşürken her ikisinin içinde meydana gelen ve iliklerinden kaynaklandığı hissi uyandıran zevk dalgalarının tadına doyum olmuyordu. Ne yazık ki artık bunların hepsi neredeyse bir hayaldi.

Artık elinden de bir şey hissetmiyordu. Ha Zeki'nin elini tutmuş ha omlet tavasının sapını... Bir zamanlar atletini koklamaya bayılırken şimdi kirli sepetindeki çamaşırlarını parmak uçlarıyla makineye tıkarırken yüzünü buruşturuyor ve işini bitirdikten sonra ellerini yıkamadan duramıyordu.

Acaba diyordu Esra aynadaki kendine, acaba tekrar eskiye dönmek mümkün müydü? Dün arabada saatleri içinde barındıran birkaç saniye içinde Metin'in gözlerinde gördüğü şehvet ateşini tekrar yakmaları mümkün müydü? Bunu Zeki'ye açıkça söylese olur muydu? Yani tekrar o güzel günlere dönme isteğini... Paranın ve şöhretin cazibesine kapılan Zeki için artık çok geç kaldığını düşünüyordu. Ne yazık ki çok geç kalmıştı aklını başına alma noktasında.

Esra kahvaltı için masayı hazırlarken Zeki kapıda görünmüştü. Banyodan geldiği her halinden belli oluyordu. Çenesinin kenarındaki su damlalarını kurulamayı unutmuştu. Saçını da eliyle düzeltmeyi

yeterli görmüştü anlaşılır. Esra ekmek dilimlerken Zeki günaydın bile demeyi unutup sormaması gerek bir soruyla güne başlamıştı yine:
'Çay yok mu lan?'